

ΕΙΝΑΙ γνωστό ότι αρκετές ποδοσφαιρικές ομάδες που αγωνίζονται στα πολιτειακά πρωταθλήματα της ΝΝΟ, στηρίζονται ως επί το πλείστον στο μεράκι, την υπομονή αλλά και την αγάπη για το ποδόσφαιρο ορισμένων ανθρώπων.

ΔΙΧΩΣ την υπομονή, το μεράκι και την αγάπη στο ποδόσφαιρο, οι περισσότεροι ποδοσφαιρικοί σύλλογοι που αγωνίζονται στις μικρές κατηγορίες των πρωταθλημάτων της ΝΝΟ δεν θα υπήρχαν, αν δεν υπήρχαν κάποιοι «ρομαντικοί» να χαλούν από την προσωπική τους ζωή ατέλειωτες ώρες, αλλά και από τις επαγγελματικές τους ασχολίες, όπως επίσης να «ελαφραίνουν» τον τραπεζικό τους λογαριασμό, όποτε αυτό κρίνεται απαραίτητο.

ΟΙ ΠΑΡΑΓΟΝΤΕΣ, όπως χαρακτηρίστικά τους ονομάζουμε, ποδοσφαιροπαράγοντες στην συγκεκριμένη περίπτωση που έχουν επωμιστεί ευθύνες να σηκώσουν τα βάρη ενός συλλόγου, έτσι ώστε να μπορέσουν οι ομάδες να «κατεβαίνουν» στα γήπεδα και να αγωνίζονται στα διάφορα πρωταθλήματα, όποια κι αν είναι αυτά.

ΓΙΑ να «κατέβει» όμως μια ομάδα στον αγωνιστικό χώρο και να μπορεί να έχει το δικαίωμα να λάβει μέρος σε ένα επίσημο ποδοσφαιρικό πρωτάθλημα, δεν είναι απλό πράγμα. Κάθε άλλο μάλιστα.

ΓΙΑ να συντηρηθεί και να λειτουργήσει ένας ποδοσφαιρικός σύλλογος χρειάζονται άτομα να τρέξουν για να διεκπεραιώσουν χίλια δυο πράγματα που έχουν σχέση με την ομαλή λειτουργία του εντός και εκτός αγωνιστικών χώρων, να βρεθούν οι απαραίτητοι οικονομικοί πόροι και τελικά να γίνει η σωστή επιλογή προπονητών και ποδοσφαιριστών, έτσι ώστε ο σύλλογος να έχει μια καλή, ή εστω ικανοποιητική πορεία στους αγωνιστικούς χώρους.

ΔΥΟ ΟΜΑΔΕΣ που γνωρίζουμε από «πρώτο χέρι» ότι οφείλουν την «ύπαρξη» και μακρο-ημέρευση τους σε δύο συγκεκριμένους ποδοσφαιροπαράγοντες, γνωστούς στην ελληνική φιλάθλη παροιμία του Σίδνεϊ και όχι μόνο, είναι η Gladesville Ryde Magic και η Hurstville City Minotaurs.

ΕΝΩ οι «ρομαντικοί» παράγοντες που χάρη σ' αυτούς συνεχίζουν την πορεία τους στον αθλητικό στίβο οι δύο προαναφερθέντες ομάδες, είναι ο Γιώργος Γκνιιάτσας και ο Πίτερ Σαρικάκης.

ΦΙΛΟΙ από τα παλιά και συμπαίχτες τις εποχές της νεότητας, βρεθήκαμε μαζί και τα είπαμε επ' ευκαιρία της βραδιάς απονομής επάθλων - 2010 Silver Medal Awards - στις κατηγορίες που αγωνίζονται οι ομάδες τους.

ΚΑΙ οι δύο μας έκαναν γνωστά τα προβλήματα που ζητούν λύσεις σε καθημερινή βάση, αν θέλουν οι ομάδες τους να συνεχίσουν την πορεία τους στον χρόνο.

Γιώργος Γκνιιάτσας:

«Όσο κρατάνε οι πλάτες μας»

«**ΕΧΟΥΜΕ** καταφέρει να επιζήσουμε τόσα χρόνια σαν σύλλογος», μας εξομολογείται ο Γιώργος Γκνιιάτσας, «έπειτα από σκληρή δουλειά και θυσίες. Δεν είναι εύκολο να συντηρήσεις έναν ποδοσφαιρικό σύλλογο με τα σημερινά δεδομένα, εστω κι αν αγωνίζεσαι σε μικρή κατηγορία. Τα έξοδα είναι για πολλές ομάδες δυσβάσταχτα, αλλά και οι διάφορες εργασίες που πρέπει να διεκπεραιώνονται σε καθημερινή σχεδόν βάση, χρειάζονται χέρια και ατέλειωτες ώρες εργασίας». «Όλα αυτά καλύπτονται από εθελοντές και χρηματοδοτές, που έχουμε την ίδια τρέλα, την ίδια αγάπη, το ίδιο πάθος για το ποδόσφαιρο και γιατί μας ευχαριστεί να δίνουμε το δικαίωμα της άθλησης στην νεολαία. Είναι πιστεύω μια προσφορά στο κοινωνικό σύνολο, έ-

**ΣΤΗ ΠΕΤΑΧΤΑ
ΚΑΙ ΣΤΗ ΟΡΘΙΑ...**



Του Γιώργου Σταυρουλάκη

«ΑΠΟΚΕΙΣΤΙΚΑ» στον «ΚΟΣΜΟ»

ΓΙΩΡΓΟΣ ΓΚΝΙΑΤΣΑΣ:

«Μεγάλη προσπάθεια»

ΠΙΤΕΡ ΣΑΡΙΚΑΚΗΣ:

«Όσο αναπνέουμε ελπίζουμε»



Πολύ θα θέλαμε να μάθουμε αν τα επώνυμά μας δεν ήταν Σαρικάκης και Σταυρουλάκης, με καταγωγή από την Κρήτη, αλλά Σαρικόφσκι και Σταυρουλόφσκι, από Σκόπια μεριά, αν τότε ο αγαπητός δήμαρχος του Ροκντέιλ, Μπιλ Σαραβινόφσκι, έβρισκε «ατάκα και επί τόπου» λύση στο πρόβλημα γηπέδου που ταλανίζει το Hurstville City Minotaurs. Μια ομάδα με 35 χρόνια ιστορία και προσφορά στο κοινωνικό σύνολο.

στω κι αν είναι πολλοί, που ή το αμφισβητούν, ή δεν το δέχονται σαν κοινωνική προσφορά, αλλά σαν προσπάθεια δικής μας προβολής».

ΣΤΗΝ ερώτησή μας... «για πόσο ακόμη θα σηκώνεις τα βάρη της Γκλέιντσοβιλ Ράιντ Μάτζικ» η απάντηση ήταν αναμενόμενη, για μας που γνωρίζουμε ποιος είναι ο Γιώργος Γκνιιάτσας.

«**ΟΣΟ** αντέξουμε και όσο κρατούν οι πλάτες μας. Ελπίζω όμως ότι έχουμε αμνηστία για αρκετά ακόμη χρόνια και μέχρι τότε πιστεύω ότι θα προκύψουν, θα βρεθούν άτομα που θα πάρουν την σκυτάλη από μας, για να συνεχίσουν»

Πίτερ Σαρικάκης:

«Όσο αναπνέω ελπίζω»

ΣΤΟ ΙΔΙΟ μήκος κύματος κυμάνθηκε και η συζήτηση με τον «γκουρού» του ερασιτεχνικού ποδοσφαίρου στην ΝΝΟ, αν και δεν θα ήταν υπερβολή αν υποστηρίζαμε ότι ο Πίτερ Σαρικάκης κρατά ένα ρεκόρ σε παν-Αυστραλιανή κλίμακα στον χώρο του ποδοσφαίρου. Του παράγοντα που «σηκώνει βάση και δεν κλατάρει» του ποδοσφαιρικού συλλόγου του Μινώταυρου, Hurstville City Minotaurs, όπως είναι «δηλωμένη» στα επίσημα η ομάδα των Κρητικών του Σίδνεϊ, αλλά και των κριτικών που τις περισσότερες φορές έσταζαν και στάζουν φαρμάκι οι κριτικές τους, στην από το 1985 πορεία του συλλόγου, που στην κυριολεξία «κουβαλά στην πλάτη του» 35 ολόκληρα χρόνια!!!

ΑΥΤΟ και είναι είναι ρεκόρ, ένας παράγοντας τα τελευταία 35 χρόνια να καταφέρνει, παρ' όλες τις αντιξοότητες να «κρατά ζωντανό» έναν ποδοσφαιρικό σύλλογο, από όποια θέση του έχει ζητηθεί.

ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ υπερβολή, αν λέγοντας Σαρικάκης εννοούμε και Μινώταυρος, όπως και το αντίθετο, λέγοντας Μινώταυρος να εννοούμε τον «αζένεραλ» του Συλλόγου, Πίτερ Σαρικάκη.

«**ΔΥΟ** οντότητες που μαζί αντέχουν στον χρόνο, που συνυπάρχουν, τα τελευταία 35 χρόνια».

«**ΤΙ ΝΑ ΠΡΩΤΟΘΥΜΗΘΩ** τόσα χρόνια που έχουν περάσει, από την ημέρα που στήσαμε την ομάδα ονομάζοντάς την Σίδνεϊ Κρήτανς και αργότερα με την απαγόρευση των εθνικών ονομάτων από κάποιους ρατσιστές παράγοντες του ποδοσφαίρου, τους κάναμε τριπλά και ονομάσαμε τον σύλλογο, Hurstville City Minotaurs».

Θυμάται και εξιστορεί ο εδώ και κάποιες δεκαετίες, φίλος και σύντεκνος Σαρικάκης, συνεχίζοντας την πάγια τακτική του, «φουλ επίθεση» από το πρώτο λεπτό, όχι μόνο στον αγωνιστικό χώρο, αλλά και στις εκάστοτε διαλογικές συζητήσεις.

«**ΑΣ ΕΙΝΑΙ** καλά η ελληνική παροιμία που ποτέ δεν είπα ότι στις εκκλήσεις μου για βοήθεια, οικονομική ή βοήθεια με ατέλειωτες ώρες δουλειάς από φίλους συμπαίκτες συνεχίζατε. Πάνε 35 χρόνια και...λες και ήταν χθες».

«**ΕΧΟΥΜΕ** περάσει καλές και άσχημες στιγμές τόσα χρόνια, έχουμε βρεθεί στο χείλος του γκρεμού αρκετές φορές, αλλά πάντα βρίσκουμε τον τρόπο να κρατάμε ζωντανό τον Μινώταυρο, ζωντανό το όνειρο και την διαδρομή του, τα τελευταία τριάντα πέντε χρόνια»

«**ΚΡΑΤΑΜΕ** τις καλές στιγμές, πετάμε στον κάλαθο των αχρήστων τις άσχημες και συνεχώς μαθαίνουμε από τα λάθη του παρελθόντος που σίγουρα διαπραξάμε και γινόμαστε ολοένα και ποιο σοφοί»

«Αντέχουμε στον χρόνο και συνεχίζουμε την προσπάθεια. Τι άλλο μπορούμε να κάνουμε, όταν εγώ και οι συνεργάτες μου έχουμε να κάνουμε με έναν σύλλογο μεγάλο που έχουμε πονέσει, έχουμε ματώσει για να τον κρατήσουμε στην ζωή κοντά σαράντα χρόνια, σηκώνοντας έναν σταυρό, ανεβαίνοντας έναν Γολγοθά».

«**ΜΙΑ ΟΛΟΚΛΗΡΗ** ζωή. Ημώνα νιός

και γέρασα, αλλά το πάθος μου και η αγάπη μου για τον σύλλογο, παραμένουν σταθερά και αναλλοίωτα. Όμως οι καταστάσεις όσο πάνε και δυσκολεύουν περισσότερο χρόνο με τον χρόνο, σεζόν με τη σεζόν»

«**ΔΥΣΤΥΧΩΣ** αλλά μέσα στους σποστούς μεγαλοδιοικητικούς του ποδοσφαίρου της ΝΝΟ υπάρχουν κι αυτοί που από άγνοια θες, από λάθος, από υπερβολικό ζήλο, από κάτι ίσως επηρεασμένοι, τα δύσκολα μας τα κάνουν δυσκολότερα, χωρίς να υπάρχει κάποιος ιδιαίτερος λόγος»

«**ΕΓΩ ΠΑΡΑΔΕΧΟΜΑΙ** ότι αρκετοί παράγοντες της Ομοσπονδίας μας έχουν βοηθήσει, μας έχουν σώσει αρκετές φορές από προβλήματα, βλέποντας ότι προσπαθούμε για το καλύτερο και ότι κάνουμε σαν σύλλογος το κάνουμε γιατί αγαπάμε το σπορ του ποδοσφαίρου και θέλουμε να μαζέψουμε τους νέους στα γήπεδα, μακριά από κακές συνήθειες και σταρμποπατήματα της νιότης».

«**ΔΥΣΤΥΧΩΣ** όμως κάποιος κύριος Λάρι Γκραντ μας έχει βάλει στο μάτι και δεν μας αφήνει να αναπνεύσουμε τώρα τελευταία. Πρόβλημα με τα γήπεδα έδρας σίγουρα έχουμε, όπως άλλωστε έχουν όλες σχεδόν οι ομάδες, ένα πρόβλημα που μπορεί να βρει λύση, αν δεν συνεχίσει να μας κυνηγά, ανελέητα θα ελεγε, ο κύριος Γκραντ».

«Έχουμε έδρα των τζούνιερς το Μπέλβιλ Χιλ και για τις μεγάλες ομάδες το γήπεδο του Μπέλμορ, αλλά τώρα μας αμφισβητούν και τις δύο αυτές έδρες».

«**ΕΧΟΥΜΕ** προσπαθήσει να πάρουμε για έδρα το πρώην γήπεδο του Ροκντέιλ, πίσω από το αεροδρόμιο που δεν το χρησιμοποιεί κανείς, αλλά ο δήμαρχος του Ροκντέιλ, Μπιλ Σαραβινόφσκι, δεν θέλει να μας ακούσει και να μας βοηθήσει, όπως βοήθησε και βοηθά τους συμπατριώτες του της ποδοσφαιρικής ομάδας των Ροκντέιλ Σανς».

«**ΠΡΟΣΠΑΘΗΣΑΜΕ** επανειλημμένα με τον Βαγγέλ Ανέστη και τον Κώστα Τζαβέλα να πείσουμε αυτόν και τους συμβούλους του να μας βοηθήσουν σαν ομάδα του Δήμου που ανήκουμε, αλλά μάταια».

«**ΚΙ ΟΜΩΣ** Γιώργο, το παλιό γήπεδο του Ροκντέιλ, δεν το χρησιμοποιεί κανείς, είναι εγκαταλελειμμένο και δεν χρησιμοποιεί σε τίποτε πλέον. Δεν είμαι όμως σε απόγωση όπως θα ήθελαν κάποιοι, γιατί πάντα ελπίζω»

«**ΓΙΑΤΙ** όσο αναπνέω ελπίζω και είμαι σίγουρος και πάλι θα βρούμε την λύση και αυτού του προβλήματος»

ΣΤΗΝ ερώτησή μας αν έχουν «πλησιάσει» την Χριστίνα Σταυροπούλου που κατέχει ισχυρό αξίωμα και της περνά ο λόγος στον Δήμο του Ροκντέιλ, ο Πίτερ Σαρικάκης απάντησε ως εξής, κάνοντας συνάμα και επίλογο στην συζήτησή μας...

«**ΓΝΩΡΙΖΩ** ότι η Χριστίνα Σταυροπούλου κατέχει κάποιο αξίωμα και έχει την δύναμη να μας βοηθήσει. Αν το σκεφτεί λογικά και προπάντων ελληνικά ότι πρέπει να βοηθηθεί ένας ποδοσφαιρικός σύλλογος που προσφέρει τα τελευταία 35 χρόνια στην αθλούμενη νεολαία της περιοχής, σίγουρα θα μας δώσει την λύση που ζητούμε».

«**ΑΝ ΑΚΟΛΟΥΘΗΣΕΙ** το παράδειγμα του δημάρχου του Ροκντέιλ, Μπιλ Σαραβινόφσκι, που βοήθησε και βοηθάει την ομάδα των Ροκντέιλ Σανς, τότε και η Χριστίνα Σταυροπούλου, γιατί να μην επισημηθεί να βοηθηθεί ο Μινώταυρος, εφόσον όπως γνωρίζουμε έχει την απαιτούμενη δύναμη, αν το θελήσει πραγματικά δείχνοντας ότι πραγματικά δεν θέλει να σβήσει μια ιστορία 35 ετών επειδή τα επώνυμά μας δεν έχουν κατάληξη -όφσκι, αλλά -άκης και -πούλος και ο σύλλογός μας δεν έχει ρίζες τα Σκόπια αλλά την λεβεντογέννα Κρήτη».